

[Knud Lind]

af tale, som lå klart? Der er ingen, der tror på dem.

Det er klart, når man ser denne tynde kop te: den er ikke fem fladé ører værd.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Jeg kan godt forstå, at ministrene ikke vil svare på denne sidste svada, men jeg finder anledning til som menigt folketingsmedlem at sige, at jeg synes, hr. Knud Lind fuldstændig misbruger sproget, når han siger, at man ikke kan stole på folk, fordi de om torsdagen har en anden opfattelse end om mandagen af noget rent teknisk, hvorvidt debatter skal køres sammen eller hver for sig. Der er ikke gået noget som helst skår af nogen troværdighed i den sammenhæng.

Wilhelm (VS):

Jeg synes, der må være en vis grænse for, hvad man uden modsigelse skal sidde her og høre på.

Hr. Knud Linds start på denne debat var en højtravende bekendelse til, at demokrati bygger på en overholdelse af de vedtagne love. Det kommer fra et parti, hvis stifter har opfordret hele den danske befolkning til skatteunddragelse, hvis stifter har sammenlignet skatteunddragere med jernbanesabotører under besættelsen – folk, der udfører en farlig, men samfundsnyttig funktion. Det kommer fra ordføreren for et parti, hvis ordfører i en anden sag stillede sig op her på talerstolen og opfordrede hele befolkningen til at overtræde en lov, der lige var vedtaget. Jeg synes, det ville klæde fremskridtspartiet, om man sagde, at man ønskede lovene overholdt til punkt og prikke af mennesker, man ikke kunne lide, men i øvrigt ønskede at bryde de love, man selv havde lyst til at bryde, og opfordrede folk til at bryde de love, man ikke brød sig om. Det er det, det drejer sig om for fremskridtspartiets vedkommende.

Hr. Lawaetz talte om, at han havde en flov smag i munden. Han var flov, når han var i udlandet, idet man i udlandet kendte til Christiania. Han mente ikke, at SFere eller VSere kunne være flove, når de var i udlandet. Jeg kan bedyre, at det kan man sagtens. Jeg er overordentlig flov, når jeg er i udlandet, men af en ganske anden grund, nemlig af den grund, at i udlandet er hr. Glistrup

mere kendt end Christiania. Det eneste, jeg i og for sig kan holde humøret oppe med, når jeg kommer ud for den flovhed, er at sige til mig selv, at det, de kender til hr. Glistrup og til fremskridtspartiet, dog heldigvis kun er hans skattesag og hans skattepolitik. Der var grund til at være endnu mere flov, hvis de kendte fremskridtspartiets Christianiapolitik og retssikkerhedspolitik – for slet ikke at tale om, hvis de kendte hr. Knud Lind.

Det dér med hr. Knud Lind er ikke kun et personproblem, og det er egentlig grunden til, at jeg tager ordet, for det er sådan set alvorligt. Problemet er, hr. justitsminister og øvrige regeringsmedlemmer, at hr. Knud Lind har ganske ret, når han stiller sig op her og siger, at hele hans argumentation er hentet fra tidsskriftet Dansk Politi. Problemet er, at hr. Knud Lind er fuldstændig repræsentativ for den københavnske politiledelse, for ledelsen af det københavnske narkotikapoliti og for lederne i tidsskriftet Dansk Politi.

Jeg synes, det er nødvendigt at få det sagt ved en sådan lejlighed. Her er det meget klart og tydeligt kommet frem, at i den lovgivende forsamling er hr. Knud Lind i et absolut lille mindretal med sine synspunkter og med sin udtryksmåde. Hvad fortæller det regeringen, hvad fortæller det justitsministeren om skævheden i det københavnske politi, når hr. Knud Lind gang på gang ikke siger andet, end hvad der er sagt gang på gang fra den københavnske politiledelse? Det er virkelig uhyggeligt. Det er virkelig skævt i forhold til den politiske opfattelse her i landet. Men det er ikke desto mindre noget, som har praktiske konsekvenser hver eneste dag og hver eneste uge for christianitterne.

Jeg vil opfordre ministeren til at komme med en kommentar til dette, at hr. Knud Lind faktisk er repræsentativ for lederne i tidsskriftet Dansk Politi, er repræsentativ for det københavnske politis ledelse. Jeg vil opfordre ministeren til, hvad jeg har gjort allerede for et par måneder siden: at komme med en kommentar til den Stürmertegning – andet kan jeg ikke betegne den som – der var i tidsskriftet Dansk Politi i decembernummeret, nr. 18, 1981. Det var simpelt hen noget af det mest beskidte, man har set. Det var ikke bare en tegning, men politiorganisationernes officielle hilsen til ministeren, til ministeriet og til regeringen.